

Personages

IN ONZE WERELD

Rachel 'Rae' Parilla: niet bepaald het heldentype

Alice Parilla: haar zus, 's werelds grootste fan van de boekenreeks *Een tijd van ijzer*

Een mysterieuze vrouw: die opduikt met een aanbod dat Rae niet kan weigeren

IN HET LAND VAN EYAM, IN DE REEKS VAN DE EENS EN EEUWIGE KEIZER

AAN HET KONINKLIJKE HOF VAN EYAM, IN HET PALEIS OP DE RAND

De eenzame antiheld

Sleutel: de Eens en Eeuwige Keizer, voormalig bewaker en schorem uit de goot. Momenteel verloofd met Vrouwe Rahela. Of toch niet?

De schurk

Rahela: Vrouwe Rahela Domitia, de Dodelijke Schoonheid, even kwaadaardig als ze sexy is. Momenteel verloofd met de Keizer. Of toch niet?

De vijand aan de poort

Ivor: koning Ivor van Tagar, Ivor de Harteloze, de Ijskoning, Ivor van de Ijslanden, de waanzinnige uitvinder-koning

Vasilisa: prinses van Tagar, diplomaat, Vasilisa de Wijze, Ivors tweelingzus

Torhell: graaf Torhell Merac, bevelhebber van het leger van de Ijslanden, kampioen der rovers, het Beest van het Westen, rivaal van Huis Starost

Vrouw Mabeth: Mab van de Rode Handen, weduwe van de vorige graaf van Merac, Torhells moeder

Vrouw Sibylla Starost: de Verhevene, religieus leider van het godenpantheon van Tagar. Als lid van Huis Starost vijandig tegenover alle Meracs

Fatalis: Torhells sabeltandtijger

De keizerlijke hovelingen van Eyam

Commandant-generaal Nemeth: gelauwerd krijger, maar op zijn retour

Premier Pio: zelfs zijn snor is achterbaks

Heer Adel: een van de jachtmaten van de overleden koning

Heer Fabianus Nemeth: de modieuze zoon en erfgenaam van de generaal, verloofd met prinses Vasilisa

Vrouw Zenobia Marcianus: de slimste vrouw aan het hof

Heer Blasius Balass: de minister met de minste tact aan het hof

Heer Cyrillus: de oudste, vroomste en conservatiefste minister

Heer Claudius Cenimagnus: een minister die niet in de goden van Eyam gelooft

Vrouw Katalin Domitia: moeder van Vrouw Rahela en de gemene stiefmoeder van Vrouw Lia

Vrouw Dian Domitia: grootmoeder van Vrouw Rahela, matriarch van het beruchte Huis Domitia

Hofdames van de Keizer

Vrouw Rahela Domitia

Vrouw Hortensia en Vrouw Horatia Nemeth: de dochters van de generaal

Vrouwe Ninell Almassy: de op een na slimste vrouw aan het hof; kan de Keizer aan het lachen maken

Vrouwe Glacia: het verlegen muurbloempje met Tagaars bloed dat de aandacht van de Keizer trekt

Verder nog

Tycho Nemeth: jongere zoon van generaal Nemeth; politiek onbelangrijk omdat hij nog een kind is

Victoria Broccoli: Vrouwe Rahela's huisslang (overleden)

Merel: een getalenteerde minstrel van wie de Gouden Cobra denkt dat die op een dag beroemd zal zijn

Mus: een jonge bandiet

Conn: trouwe bewaker (en voormalig moordenaar) van de Keizer

IN DE KETEL, DE DUISTERSTE BUURT IN DE GLINSTERENDE HOOFDSTAD

Smeedslag: smid voor onguur gespuis

Lia: Vrouwe Lia Felice, voorheen de meest bewonderde vrouw aan het hof; de Parel van de Wereld, de smetteloze heldin; nu ondergedoken in de sloppenwijken van de stad

Emer ni Domitia: de voormalige kwaadaardige dienstmeid van de verraderlijke Vrouwe Rahela; een scherpe tong, een scherpere bijl, en een geheim waarvan zelfs zij geen weet heeft. Samen met Vrouwe Lia gevluht

IN LANDHUIS ANCILLEY, DE GEDOEMDE, GOTISCHE ZETEL VAN DE HERTOGELIJKE LIJN VAN HUIS VALERIUS

Marius: Heer Marius Valerius, de Laatste Hoop, de Witte Ridder; zoon en erfgenaam van de vervloekte hertogelijke lijn van Valerius. In dienst gezworen van de Gouden Cobra. Op feestjes niet te genieten

De Gouden Cobra: de beruchte Markies van Popenjoy; spionnenmeester, bon vivant, toneelschrijver. Smaakmaker van elk feestje

Caracalla: Vrouwe Caracalla Valerius, Heer Marius' jongere zus, verloofd met de Cobra

Eumineda: Hertogin van Valerius

Inkt: werkt in de stallen van Landhuis Ancilley, bewondert Heer Marius enorm

Lucius: Heer Lucius, Marius' overleden jeugdvriend

Amelia: rechterhand van de Gouden Cobra

Diarmat: kapitein van de getrainde stoottroepen van Heer Marius

IN DE WAARHEIDSBERGEN

Het Orakel: de ijzige Stem der Waarheid, de stem van de Grote Godin en zieneres, die je de waarheid vertelt tegen een hoge prijs

DE GODEN VAN EYAM

De Grote God: ging ooit incognito als de onmenselijk machtige Eerste Hertog van Valerius; de machtigste van alle goden

De Grote Godin: zijn vrouw, momenteel verdwenen na een echtelijke onenigheid

Het Godenkind: het kind van de Grote God en de Grote Godin, voorbestemd om terug te keren en heel Eyam te regeren als de Eens en Eeuwige Keizer. En na de voorspelde terugkeer van de Keizer volgt zijn voorspelde ondergang...

De Gevangen Godin: een godin uit Oost-Tagar

Door de god opgegeten worden, of met hem
trouwen verschilt misschien niet zoveel.

C.S. LEWIS

De schurkenstreken die jij mij leert, zal ik ten
uitvoer brengen. En je zult het berouwen.

SHAKESPEARE, *De koopman van Venetië*

VOOR HET EERSTE HOOFDSTUK

Gevangen in het verhaal

De Keizer reikte met zijn klauw naar de vrouw die hem ver-raden had en vroeg haar ten huwelijk. Hij had de stalen handschoenen van zijn harnas omgesmeed tot onheilspellende wapens, met vingers zo scherp als messen, die glommen van magie. Net zoals hij zichzelf had hervormd tot een monster, een en al schaduw en maanlicht, door iedereen gevreesd.

Zelfs door haar. De Dodelijke Schoonheid, zo vals als ze mooi was. Zij had de lippen gekust die zijn doodvonnis uit-spraken. Daarmee was ze net zo schuldig als de hand die het mes hanteerde.

Vrouwe Rahela kon weliswaar in de nachthemel de toekomst lezen, maar ze had nooit voorspeld dat de nietige bewaker die ze had afgedankt als de zoon van de goden zou herrijzen.

Niemand wist wat de Keizer kon. Nog niet.

De wereld zou het weldra leren.

Geen enkel zwaard kon hem nog van zijn leven beroven, geen grafsteen kon zijn lichaam ervan weerhouden op te staan. Uit de afgrond kropen de doden omhoog om hem te dienen en stormwolken wierpen zijn silhouet op de gebroken maan.

De Keizer was teruggekeerd voor zijn kroon. En voor wraak.

Hij keek haar strak aan. Zijn blik was rood als vuur en donker als rook. Een bloedrode kloof sperde zich open. Ze zag haar dood in zijn ogen.

De Keizer zei: 'Wees mijn duistere koningin.'

Het aanbod klonk als een dreigement. Buiten brandde de stad

nog na. Het gekreun van de doden doorkliefde de nachtlucht. Elke vrouw met een beetje verstand, of wil om te blijven leven, zou aarzelen.

Rahela legde haar hand in de klauw van het monster.

Als een vlam, rood als de hel, dansend over witte sneeuw, zo schitterde de vrouwe, vervuld met een angstaanjagend nieuw streven. 'Ja,' zei ze, 'dat beloof ik.'

'Waarom leeft dat mens nog?' mompelde Alice hardop tegen de bladzijde voor haar neus. 'De Keizer vermoordt iedereen. Niet te geloven dat hij haar nog niet heeft gedood.'

Vrouwe Rahela was een van de schurken in Alice Parilla's favoriete boekenreeks. En ze hoorde dood te zijn. Alice kon zweren dat in haar herinnering Rahela al veel eerder in het verhaal aan haar einde kwam.

Een tijd van ijzer was het eerste boek in een epische fantasyserie vol ridders die in schitterende harnassen schone jonkvrouwen dienden, verloren duels, vervlogen hoop en dromen over draken. Een serie over opoffering en over de dood. Doorsneelezers noemden de reeks *Een tijd van ijzer*, naar de titel van het eerste deel. Echte fans wisten dat de serie eigenlijk de *Eens en Eeuwige Keizer* heette.

Een boek, hoe het ook heet, kan je leven veranderen. En op het moment dat Alice ze het hardst nodig had, hadden deze boeken haar gevonden. Toen ze om haar eigen leven wilde huielen maar dat niet lukte, las ze de fictieve sterfscènes en kwam eindelijk de ontlading van haar tranen. Dit waren haar troostboeken. Elke pagina een deken voor haar ziel. Op elk moment in de afgelopen vijf jaar zou Alice hebben gezegd dat ze deze boeken beter kende dan wie dan ook.

Tot nu.

De deur ging open. Alice hief *Een tijd van ijzer* op als een schild om zich achter te verstoppen. Zich achter een boek ver-

schuilen was niet nieuw voor Alice, maar hier was het anders. In een ziekenhuis op slecht nieuws wachten, gaf haar het gevoel een opgejaagd dier in een bos te zijn, dat bij elk geluid opschrikt. Elke keer als ze iets hoorde, schoot Alice' hoofd onwillekeurig omhoog, alsof ze slecht nieuws in de lucht probeerde te ruiken.

Het was niet een dokter die binnenkwam, maar haar moeder. Een werveling van zwart leer en koffielucht, met twee papieren bekertjes in een kartonnen houder.

'Ik drink geen koffie,' zei Alice.

Haar moeder knipperde met haar ogen. 'Mooi. Ze zijn allebei voor mij.'

Net als Alice' zus Rae, de zus die wél koffiedronk, blufte Clara Parilla zich liever overal brutaal doorheen dan toegeven dat ze een fout gemaakt had. Met een zwiep van haar lange jas ging haar moeder zitten. Ze keek heel bewust niet naar het bed in het midden van de ziekenhuiskamer, of naar wie erin lag. In plaats daarvan knikte ze naar het boek in Alice' handen.

'Leuk boek?'

Alice liet de pagina's van *Een tijd van ijzer* langs haar vinger-toppen ritselen; de scènes flitsten voorbij als de hoogtepunten van een tv-serie. Net als zo'n VORIGE KEER-terugblik vlak voor een nieuwe aflevering begint. Alice kon de voice-over bijna horen.

In het land van Eyam, waar alles mogelijk is, ontvouwt zich een liefdestragedie tussen een edele ridder, een onschuldige jonkvrouw en een duistere, gedoemde Keizer... Tot de schurkachtige bijrol, Vrouwe Rahela, als een sloopkogel in een zijden jurk dwars door het plot heen beukt.

Alice had niemand anders aan wie ze dit kon vertellen. 'Ik worstel er een beetje mee. Geloof je me als ik iets onmogelijks zeg?'

'Soms accepteer ik wel zes onmogelijke dingen nog voor ik mijn ontbijt opheb,' mompelde Clara.

Alice boog voorover. 'Dit is niet het boek dat ik me herinner. Ik maak geen grapje. Echt, het lijkt alsof mijn favoriete verhaal van de ene op de andere nacht in iets heel anders is veranderd.'

Verbaasd zag Alice haar moeder begrijpend knikken. In Alice' ervaring begrepen ouders zelden iets. Het was alsof ze in een wereld leefden waar andere regels golden dan in de jouwe.

'Ah, de *suck fairy*.'

Klinkt als iets seksueels, zag Alice haar zus al gniffelen.

Omdat Rae er niet was om commentaar te leveren, zei Alice aarzelend: 'Klinkt als iets seksueels?'

Haar moeder lachte. Heel even voelde Alice iets van trots in zich opbloeien. Ze had altijd het idee dat ze niet grappig was. Het voelde als een overwinning om haar moeder aan het lachen te maken, zeker nu.

Toen hield Clara Parilla op met lachen. Ze keek een beetje verdrietig. 'Dat is normaal. Als je volwassen wordt, raak je verhalen kwijt. Je pakt een boek op waar je als kind dol op was en de grappen waarvan je zeker wist dat die je lieten schaterlachen, daar kun je niet eens meer om glimlachen. De scène die je je herinnert als beklemmend en retespannend blijkt niet langer dan een paar kale, nietszeggende regels. Sprookjesland is een woestijn geworden.'

Een moeder kende je zoals je je favoriete verhaaltje voor het slapengaan kende, de randen van elke bladzijde omgekruld als een korst oud brood. Vreemd dat er zelfs in het jou bekendste verhaal nog iets nieuws kon zitten. Alice bekeek haar moeder gefascineerd. 'Ik zie je nooit boeken lezen.'

'Ik was tot over mijn oren verliefd op een jongen in een boek over een geheime tuin.' Clara zuchtte weemoedig.

Alice keek geschokt. 'Mam! Is hij niet twaalf?'

'Ik ben ook ooit acht geweest. Boekenliefdes: jij wordt ouder, zij blijven dezelfde leeftijd. Na een tijdje wordt het ongemakkelijk.'

'Waarom lees je dan niet meer?'

Haar moeders blik betrok. De bekende spanning en vermoeidheid verschenen weer op haar gezicht. 'Wie heeft daar nou de tijd voor?'

Alice zou nooit zo kunnen zijn. Volwassen worden betekent verhalen verliezen? Nee. Niet als je ze blijft koesteren. Alice wist

dat ze altijd verhalen nodig zou blijven hebben. Hoeveel tranen je ook in een verhaal laten moest, aan het eind kwam het meestal goed. En zelfs als het einde tragisch bleek, begreep je waarom.

In verhalen ramde de ellende niet zomaar met zinloos bruto geweld je leven in, om vervolgens alles waar je ooit in geloofde aan gruzelementen te slaan.

Alice' blik werd steeds weer naar het ziekenhuisbed getrokken, zoals een zwart gat alles opslokte wat in de buurt kwam. Ze verzetten zich. Ze wilde het niet zien, of toegeven dat het waar was.

'Je vader en zijn vrouw hebben gevraagd of ze Rae mochten zien.' Haar moeders stem werd zorgvuldig neutraal, alsof ze een ontmoeting tussen politieke leiders besprak. 'Ze willen het kind meenemen.'

Alice' vader kwam maar zelden naar het ziekenhuis om zijn oudste dochter te bezoeken. Toen Alice voorzichtig suggereerde dat hij vaker langs zou moeten komen, zei hij dat hij aan zijn gezin moest denken. Daarmee bedoelde hij zijn nieuwe vrouw en hun zoontje. Alice en haar moeder en zus waren zijn startgezin geweest. Ooit had Alice geloofd dat zij zijn hele verhaal waren: het begin én het einde.

Maar goed, toen hun vader wel kwam opdagen, was Rae een ongelooflijke bitch tegen hem.

Zo was haar zus.

Tegen haar wil dreef Alice' blik naar het smalle, stille ziekenhuisbed. Lakens zo wit als een blanco bladzijde, het lichaam eronder zo roerloos als de dood.

De artsen zeiden dat Rae niet responsief was. Alice bleef maar denken: dat kan niet. Haar grote zus had altijd op alles wel een weerwoord.

Lang geleden had Alice hetzelfde boek gelezen dat ze nu las. Niet in een ziekenhuiskamer, maar op een bankje in het park. Haar grote zus Rae draaide aan haar donkere paardenstaart, terwijl ze ondertussen over Alice' schouder meelas en onafgebroken commentaar leverde. Alice keek niet naar haar op, maar hield haar hoofd diep over de bladzijden gebogen. Er waren te veel mensen in het park. En als je een boek vasthad, dan hoefde je

je niet met de mensen om je heen bezig te houden.

Totdat een of andere kerel zijn broekrits opentrok en zijn zaakje op Alice' bladzijde liet bungelen.

Zonder aarzelen klapte Rae het boek dicht. Het was Alice' gloednieuwe collectors' edition van de *Eens en Eeuwige Keizer*-serie: alle boeken die er tot nu toe waren in één prachtige, reliëfgedrukte hardcover gebonden. Het was een heel groot en zwaar boek.

De man maakte een geluid alsof er een muis tussen een deur klem zat.

Rae ontblootte haar tanden. 'Kijk nou toch eens. De lelijkste boekenlegger ter wereld.'

Hij deinsde achteruit, terwijl Rae op hem afstormde, een flits zwarte spijkerbroek en lipglossrood gesnauw. Ze leek wel een wraakzuchtige vampier. Als vampiers tenminste veel scheldwoorden gebruikten.

Alice dacht niet dat vampiers dat deden. Vampiers waren stijlvol.

Haar zus... niet echt. 'Blijf uit de buurt van mijn zus, engerd!'

Alice hapte naar adem. 'Rae, stop! Daar krijg je problemen mee.'

Alice' zus hield even in om haar een grijns toe te werpen. 'Ik ben niet bang voor problemen.'

Er was eens een tijd geweest waarin Rae angstaanjagend was en altijd aan Alice' kant stond.

Toen hun vader bij hen wegging, had Rae hem uitgebreid laten weten wat ze ervan vond. Hun moeder was ongewoon stil gebleven. Ze had zijn hulp nodig om de behandeling te betalen. Dat was het tweede jaar van Rae's chemotherapie geweest. Het jaar dat de artsen hun hoofd begonnen te schudden.

Alice zei nooit iets. Haar vader noemde haar vroeger zijn 'brave kleine meid'. En tegenwoordig, als ze bij zijn nieuwe gezin op bezoek was, probeerde ze een goede gast te zijn. Ze was nog steeds bang dat haar vader boos op haar zou worden, terwijl ze eigenlijk juist op hem boos zou moeten zijn.

Gelijk hebben telde alleen in fictie. Haar vader kon het niets

meer schelen, dus Alice kon hem niets doen, terwijl hij wel de macht had om haar eindeloos te kwetsen.

Rae liet nooit iemand haar pijn doen. Ze had geweigerd om hun pasgeboren broertje te zien. Waarschijnlijk wilde haar vader haar enkel maar bezoeken omdat ze hem nu niet meer van replek kon dienen. Alice kon zich de tirade al voorstellen die Rae af zou steken bij het idee alleen.

Het was fijn om haar zus weer te horen, al was het maar in haar verbeelding.

Ze glimlachte en ving de blik van haar moeder. Haar mond krulde, alsof zij Rae ook tekeer kon horen gaan.

‘Misschien toch beter van niet,’ besloot Clara.

Na de scheiding van hun ouders namen Alice en Rae de meisjesnaam van hun moeder aan. Alice miste haar oude naam, haar oude leven en haar oude vader. De vader in wie ze ooit geloofd had.

Alice knikte en controleerde automatisch of Rae het met haar eens was. Toen Alice twaalf was en Rae zestien, had Rae op een lange, sterke krijger geleken. Nu was Alice zestien en Rae twintig, en lag Rae stil en verschrompeld in het smalle ziekenhuisbed. Zo smal dat Rae in een doodskist nog meer ruimte zou hebben, maar voorlopig zat haar lichaam, nog net ademend en dus nog net haar zus, hier gevangen.

Tegen de dunne ziekenhuisdekens leken de handen van haar zus wel klauwen, en haar gezicht stak grauw af tegen het witte kussen. Haar wangen waren ingevallen en ook haar gesloten ogen leken weg te zinken. Wat ooit een gezicht was geweest waar ze van gehouden had, werd langzaam een landschap botten en bodemloze holtes. Hoe dichterbij de dood naderde, hoe minder er nog te verbeelden viel.

Rae had geprobeerd Alice tegen alles te beschermen. Maar ze kon Alice niet beschermen tegen het ergste wat Alice ooit overkomen was. En dat ergste was voor Rae nog veel erger.

Soms was Alice bang dat ze slecht was: dat ze medelijden met zichzelf had, terwijl het zoveel rotter was voor Rae. Soms voelde ze zelfs helemaal geen medelijden voor haar zus. Rae had kanker,

dus waar haalde Alice het recht vandaan om het erg te vinden dat ze haar boekenclub miste of haar babybroertje te weinig zag. 's Nachts in het donker, als Alice aan zichzelf toegaf dat ze Rae minder liefhad nu haar zus ongeduldig en uitgeput was en haar niet meer kon helpen, wist ze het zeker: ze was een slecht mens.

Genoeg werkelijkheid. Ze wilde haar boek.

Alice sloeg nadrukkelijk de volgende bladzijde van *Een tijd van ijzer* om. Ze ging verder met *Een tijd van bedrog*, het tweede deel van de reeks, op zoek naar troost. Naar haar favoriete personage.

Over het rode ijs van het slagveld kwam de Keizer aan. Zijn haar was zwart, zijn blik stond somber en hij hield een vervloekt zwaard in zijn hand. Hij was een god, een monster, verdriet met een grijns, een geboren veroveraar die zijn eerste grote overwinning op kwam eisen. Binnenkort, zo stelde de voorspelling, zouden alle werelden deel van zijn rijk zijn.

Alice rolde met haar ogen. Niet hij weer.

De reeks was bijna perfect, alleen had de auteur de verkeerde hoofdpersoon gekozen. Op papier was de bloeddorstige Keizer weliswaar de protagonist, maar Alice vond dat Heer Marius dat had moeten zijn. Rae daarentegen gaf de voorkeur aan de Keizer, maar zij vond ook flauwe internetgrappen hilarisch en had zelfs van die over the top *Een tijd van ijzer*-musical genoten, die totaal geen recht deed aan de diepgang van de boeken. Dus ja, natuurlijk koos ze de verkeerde vent. De Keizer was wreed als liefdesverdriet. Heer Marius was de knapste, meest oprechte ridder, de beste grote broer die je je maar wensen kon. Hij hield zich altijd aan zijn woord en verdedigde zijn familie. Als je in niemand anders meer geloofde, kon je tenminste nog in hem geloven.

Ondertussen was de Keizer niet anders dan door en door slecht. Toch waren er lezers die volhielden dat hij 'moreel een grijstint' was. Als je het Alice vroeg, was 'een grijstint' gewoon een vaag woord voor 'een gewetenloze moordenaar, maar toeval- lig wel aantrekkelijk'. Het was niet te geloven dat mensen, zoals Alice' verblinde zus, de edele Heer Marius links lieten liggen

en de moordenaar, nonchalant onderuitgezakt op zijn troon vol edelstenen, ineens onweerstaanbaar vonden.

Hadden ze soms de beruchte scène van het Bal van de Brandende Harten overgeslagen? Het moment waarop de Keizer het kloppende hart uit de borst van zijn verraders rukte? Met zijn blote handen? Toen Alice haar zus daaraan herinnerde, had Rae enkel gegniffeld: ‘Extreem sexy.’

Nou, Alice dacht daar anders over.

Ze bladerde terug naar de openingsscène en fronste naar de eerste pagina van het vervolg. Ze was bang voor wat er nu komen zou. Als ze ook maar iets van fictie begreep, stond Vrouwe Rahela op het punt de Keizer opnieuw te verraden. Rahela’s hart zou in het eerste hoofdstuk al uit haar borst kunnen worden gerukt.

Haar moeder kuchte om Alice’ aandacht te trekken. ‘Het is ergens wel mooi,’ zei ze, ‘hoe boeken veranderen. Als de magie en de troost niet meer in het verhaal zitten, dan zaten die altijd al in jezelf. Het verhaal ving alleen op het juiste moment een weerspiegeling van jouw magie.’

Daar was niets moois aan, dat was angstaanjagend. Als magie en troost uit een verhaal konden verdwijnen, dan kon de magie Alice ook in de steek laten. Ze wilde de betovering tussen de omslag opgesloten houden, zodat ze er altijd in kon verdwijnen.

Alice las de terugblik over Tagar, het rijk van ijs dat de Keizer als eerste zou onderwerpen. Diep in het Sneeuwkasteel werkte een harteloze jonge koning aan een macabere uitvinding, zich niet bewust van het gif dat door zijn aderen stroomde. ’s Ochtends zou men de koning op de vloer aantreffen, net zo koud als zijn metalen monster. Geen van beide zou ooit nog ontwaken.

Maar in plaats van dood te zijn werd de jonge koning, zo las Alice ongelovig, in zijn werk onderbroken door oorlogsklokken. *Altijd scherp van geest en doortastend wendde koning Ivor zich af van zijn experiment op de stenen plaat en greep hij zijn strijdhelm.*

Zo hoorde het verhaal helemaal niet te gaan!

Alice was zo van haar stuk dat ze nauwelijks doorhad dat haar moeder naar buiten glipte.

Jarenlang waren deze boeken Alice' reddingsboei geweest, maar opeens voelde die boei glibberig en onbetrouwbaar. Ze probeerde zich de vertrouwde zinnen voor de geest te halen, maar haar herinneringen sijpelden als donker water tussen haar vingers door. Haar verstand zei dat haar brein haar voor de gek hield. Haar moeder had gelijk: mensen hadden wel vaker het gevoel dat een verhaal veranderd was wanneer ze een lievelingsboek opnieuw lasen.

Maar als mensen zich altijd zo voelden, dan was daar misschien een reden voor. Misschien veranderden sommige boeken echt.

Ze had de *Eens en Eeuwige Keizer*-serie al zo vaak herlezen. Ze kende elk woord uit haar hoofd. Zelfs als haar verstand volhield dat dit was wat er op het papier stond, zwoer haar hart dat het verhaal ontspoord was. Lezend over Ivor, de harteloze koning van de IJslanden, voelde Alice precies wat ze ook voelde bij de verdorven Vrouwe Rahela, en zelfs bij de onberispelijke Heer Marius.

Steeds weer kwam een vreemde gedachte bij haar op, bij ieder van hen: *Jij hoort dood te zijn.*

De meeste personages stierven en het lot van de Keizer was nog erger. Alice' zus mocht dan op een gelukkig einde voor hem hopen, maar Alice wist wel beter. Geen enkel personage ontkwam ooit aan een voorspelling. Wie aan zijn lot probeerde te ontsnappen, zorgde er alleen maar voor dat het uitkwam. Het verhaal kon niet veranderen. Ze waren allemaal verloren.

Jij hoort dood te zijn. Ze keek niet op, bang om Rae onder het witte laken te zien en diezelfde gedachte te krijgen. In boeken was doodgaan anders. In zwart-wit op de bladzijde was alles logisch. En daarom wilde Alice een betere zus zijn.

Alice herinnerde zich een citaat van de snode Vrouwe Rahela, dat ze gisteren had gelezen alsof het de eerste keer was. Helemaal aan het begin van *Een tijd van ijzer* begon Rahela plots bizarre, bombastische uitspraken te doen.

Vergeet al dat gedoe over goed zijn, schitteren in een verder smerige wereld en geduldig je lijden verdragen. Dromen jullie niet van

alles wat verboden is?’ Vrouwe Rahela wist haar dienstmeid en haar lijfwacht over te halen zich aan te sluiten bij de schurkenbende die al snel bekend werd als de adders. ‘Maak de verkeerde keuze. Kies voor het kwaad. En laten we het samen doen.’

Rahela was doodeng, maar toch moest Alice om haar glimlachen.

Alice wist dat Rahela moest sterven, maar ze wilde dat het anders kon.

Tegen haar wil in begonnen haar handen te trillen en het boek trilde mee. Al zo lang ging alles fout. Alleen boeken liepen ooit goed af. Maar nu was zelfs haar favoriete verhaal misgelopen en Alice begreep niet waarom.

Gelukkig zou in het vervolg alles weer op zijn plek vallen. Heer Marius zou doen wat juist was. Alice vertrouwde hem. Ooit had ze op het internet een lang antwoord geschreven aan een of andere idioot die beweerde dat Heer Marius net zo slecht was als de Keizer. Alice maakte duidelijk dat Heer Marius nooit iets verkeerd had gedaan, terwijl de Keizer er waarschijnlijk van zou smullen om deze misleide lezer en al diens geliefden helemaal kapot te maken. Het antwoord dat ze kreeg, was zo gemeen dat ze ervan moest huilen: ‘De toorn van de Keizer zal mij of mijn geliefden nooit raken, want hij is niet echt. Hij is verzonnen, dus doe niet zo serieus. Succes met je familie terug uit Eyam krijgen!’

Alice bladerde vastberaden door *Een tijd van bedrog*, om te zien hoe Heer Marius...

Dat kon niet kloppen! Terwijl ze naar de vreemde, op hol geslagen woorden fronste, viel er een gouden streep licht over de bladzijde.

Alice keek op.

De deur ging open, zacht en geruisloos als een bloem. Het was geen dokter met slecht nieuws die haar kwam vertellen dat ze de hoop moest opgeven. Achter de drempel lag geen galmende ziekenhuisgang. In plaats daarvan: licht.

En wat een licht. Wat een kleuren. Zilver als drakenshubben, onweerstaanbaar zeeblauw dat je meetrok als sirenen, een

gloeiend kwaadaardig rood. Levendiger en echter dan ze ooit gezien had. Of toch... Alice beseftte dat ze deze onstuimige, felle tinten herkende. Het waren de kleuren van haar dromen. Haar vonkende verbeelding, als ze haar lievelingsboeken las.

Uit de opening, die niet langer een ziekenhuisdeur was, maar de toegang tot een verblindende fantasiewereld, hoorde Alice Parilla een bekende stem.

‘Ik zweer dat ik terugkom. Als ik kan.’

Alice hield haar boek stevig vast en keek naar het onmogelijke, en ineens schoot de wildste gedachte door haar heen: wat als je familie echt in Eyam zat?

‘Rae?’ fluisterde ze het dovende licht in.